

La Central Public Library de Boston: Molt més que una biblioteca

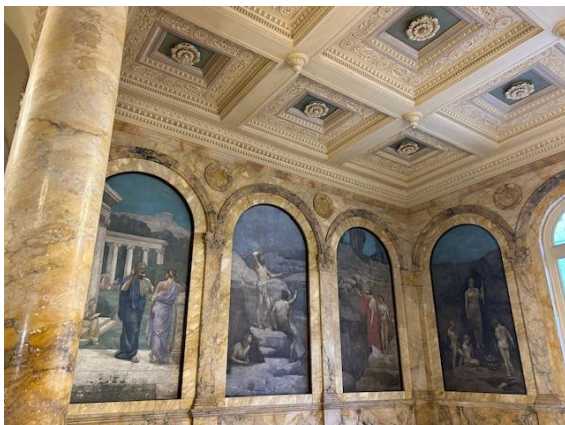
Quan es visita EEUU, sempre hi ha motiu per descobrir edificis singulars, parcs, museus, ambients diferents, ballet, universitats, etc. Boston (Massachussets) se'ns va mostrar com una capital molt interessant des de l'aspecte cultural i artístic.

La Central Library o el McKim Building de la Copley Square de Boston, construït en base al projecte de *Charles Follen McKim*, (1847-1909) va ser inaugurat l'any 1895, i reformat entre 1990 i 2000, per *Shephley Bulfinch*, conté la col·lecció d'investigació de la Biblioteca, les sales d'exposició i les oficines administratives, mentre que l'adjunt Johnson Building gestiona la col·lecció de llibres de la Central Library.

L'edifici de dues plantes, destaca per les seves proporcions equilibrades i pel seu estil renaixentista que contrasta amb els gratacels que l'envolten, tot i estar ben a prop de la Trinity Church, església episcopal fundada el 1733.

El vestíbul de la biblioteca dissenyat pel mestre d'obres i constructor *Rafael Guastavino*, (valència 1842- Ashville 1902) amb amplies fileres de bóvedes decorades amb motius vegetals, porta a la gran escalinata de marbre envoltada amb estètics panells, obra de *Pierre Cécile Puvis de Chavannes* (1824-1898), artista reconegut a tota Europa i que per la seva edat a l'època de l'encarreg, -72 anys- no podia desplaçar-se als EEUU. Per això, sota les directrius del propi McKim, que va donar-li les dimensions i fins i tot una mostra de la tonalitat del grog siena del marbre de les parets, on s'havien d'instal·lar, Cavannes va iniciar l'obra pintant les al·legories sobre tela i a l'oli en les mides acordades, un total de vuit murals simbòlics referents a la poesia,

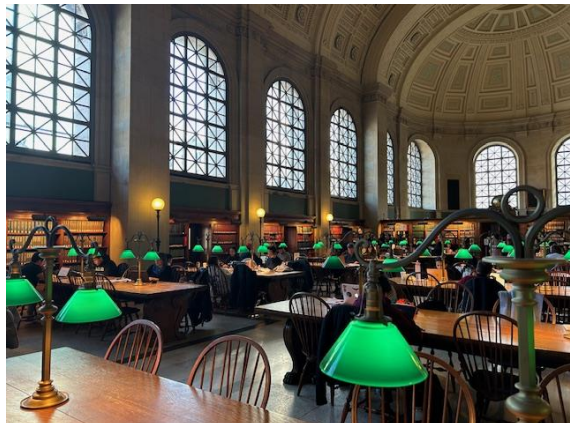

l'astronomia, la física, la química, la filosofia i la història, que envolten l'escala principal i el panell central sobre la porta d'entrada a la sala de lectura, format per altres cinc panells "*Les muses de la inspiració saluden l'esperit: el presagi de la llum*".

Un cop enlestits, els murals pintats a l'oli sobre tela, van ser enviats per mar a Boston i van ser instal·lats enganxats a la paret amb un procediment especial entre 1895-1896. Donen accés a la sala de lectura, la *Bates Hall*, amb els seus

grans finestrals, la gran cúpula i les taules rectangulars amb làmpades de sobretaula amb pantalles de color verd, que donen un toc estimulant a l'ambient.

L' ABBEY GALLERY

Es troba a la mateixa planta que la Biblioteca, al fons, i es coneix actualment com a *Abbey Room*, en honor de l'artista americà Edwin Austin Abbey (1852-1911), autor dels murals que hi va dissenyar. Quan l'arquitecte *Charles Follen McKim* i l'escultor *Augustus Saint*, es van reunir amb *Edwin Abbey* per tractar aquest treball, el jove artista ja s'havia donat a conèixer com a il·lustrador de la popular revista *Harper's Weekly*, però tenia comparativament poca experiència en treballs a l'oli.

Després d'alguns dubtes, *Abbey* va acceptar l'encàrrec i va decidir treballar sobre la *Recerca del Grial per Sir Galahad*. Per realitzar-los, es va basar en el text de la Vulgata, que descriu les aventures de *Sir Galahad* fins a aconseguir el *Grial*. Per tant, aquests quinze panells, d'unes dimensions considerables, no tracten la versió wagneriana del Parsifal sinó la del text mitològic sobre el Grial, on *Sir Galahad*, és el nom del Parsifal de l'obra de Crétien de Troyes, al seu *Perceval*, d'on es va inspirar fonamentalment el drama wagnerià.

L'història re-presentada per *Abbey* en aquesta sala plasma els següents episodis:

- 1- Un àngel portador del Sant Grial visita el nen Galahad.
- 2- Sir Lancelot i Sir Bors vesteixen a Galahad, amb un vestit vermell per simbolitzar la puresa espiritual.
- 3- Sir Galahad s'acosta a la Taula Rodona Artúrica i al Seient Perillós. El Seient Perillós es basa en la llegenda segons la qual el que s'assegués en aquest lloc sense ser el veritable Rei, moriria a l'instant. Galahad s'hi va asseure i va sobreviure.
- 4- Els cavallers de la Taula Rodona parteixen a la recerca del Grial.

Sir Galahad s'acosta a la Taula Rodona Artúrica i al Seient Perillós

Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona

<http://www.associaciowagneriana.com> info@associaciowagneriana.com

Les donzelles donen la benvinguda a Sir Galahad.

- 5- Els cavallers entren al Castell del Grial, els habitants del qual, inclòs el rei Amfortas, han estat embriuxats.
- 6- Galahad contempla la cerca.
- 7- Sir Galahad lluita contra els Reis de les Tenebres, els Set Pecats Capitals
- 8- Un monjo concedeix a Sir Galahad la clau del Castell de les Donzelles.
- 9- Les donzelles donen la benvinguda a Sir Galahad.
- 10- Sir Galahad es compromet amb Blanchefleur, però hi ha de renunciar per continuar la recerca.
- 11- En tornar al Castell del Grial, Sir Galahad aconsegueix trencar el seu encanteri.
- 12- Sir Galahad passeja per l'ara pacífica terra en un corser blanc.
- 13- Sir Galahad creua els mars cap a Sarras.
- 14- La ciutat de Sarras.
- 15- Sir Galahad es converteix en Rei de Sarras i construeix un Arbre Daurat. Diposita el Grial i puja des de la terra

Com a complement de la Biblioteca Central de Boston, al pis superior hi ha una sala enorme amb magnífics murals del gran pintor nord-americà d'origen francès *John Singer-Sargent* (1856-1925) sobre temes de l'Antic i el Nou Testament també molt interessant.

JOHN SINGER-SARGENT AL BOSTON MUSEUM

Per completar l'estada, allò que va ser també molt atractiu va ser la casualitat de veure coincidir

la nostra visita amb l'exposició que oferia el Boston Museum of Fine Arts sobre la col·lecció *Fashioned* de pintures de *Singer-Sargent* dedicades a la vestimenta i a la moda, circumstància que vam aprofitar per descomptat, per gaudir d'una mostra única que reunia entre d'altres, quadres de col·leccions privades totalment inèdits pels visitants, d'una bellesa i d'un domini de la tècnica impressionants. *Singer-Sargent* va pintar més de 900 quadres a l'oli i prop de

Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona

<http://www.associaciowagneriana.com> info@associaciowagneriana.com

2000 aquarel·les. L'exhibició que vam visitar en gran part estava formada per retrats de personatges de l'alta societat, molt ben abillades las senyores amb vestits de seda, transparències, llaçades les senyores, o amb levites i fracs els senyors, perfectament executats, com ara la sofisticada *Lady Helen Vincent*, o la delicada nena *Helen Sears*, per exemple. D'estil diferent però també incidint en la roba destacaria *Repós*,

una noia asseguda en un sofà amb la cabellera estesa cenyida amb una espècia de llençol de seda blanc i coberta per un edredó setinat en tons grisos maravellous i *Cachemira*, que també sobresurt de l'estil habitual aristocràtic de *Singer-Sargent*, que representa set joves desfilant, en diverses actituds, vestides totes elles amb el sari del mateix color. Aquest quadre va ser pintat a Itàlia i tot i que hi apareixen set noies, només va ser una la model, va ser *Reine Ormond*, d'onze anys, neboda de l'artista. També extraordinari el retrat de *Mrs. Fiske Warren*

(*Gretchen Osgood*), i la seva filla *Rachel*, pintat a la sala gòtica de la *Fenway Court*, casa de la *Sra. Isabella Stewart Gardner House*, que de retruc ens va conduir a l'*Isabella Stewart Gardner Museum*, la visita del qual ja teníem programada des de Barcelona.

MUSEU ISABELLA STEWART GARDNER

Isabella Stewart que per la seva tenir la sort de David Stewart administrar la per sobre de tot. intel·lectual i York els primers conèixer el jove qui es va casar seva residència

Gardner és una de tantes dones, poc conegudes i trajectòria vital és digna de ser descoberta. Va néixer en una família milionària, el seu pare era importador de lli, i empresari i va saber seva fortuna amb seny i valorant l'art i l'estètica Va ser una dona amant de les belles arts, mecenes. Nascuda a New York va estudiar a New anys i després va rebre educació a París, on va nord-americà John Lowell (Jack) Gardner Jr, amb l'any 1860 a New York. El matrimoni va fixar la a Boston., on l'any 1863 van néixer el seu fill,

John Lowell (Jacky) Gardner III, que dissortadament va morir de pneumònia poc abans de complir els dos anys.

Per superar la depressió que com a conseqüència de la mort del nen va patir Isabella, el matrimoni va començar a viatjar, primer per Europa i Rússia, i després amb el pas dels anys van visitar Egipte, l'Orient Mitjà i Assia. Isabella escrivia els Diaris amb les seves vivències.

L'any 1884, van visitar Venècia per primera vegada. L'encant de la ciutat els va impressionar. Allà es reunien amb Daniel i Ariana Curtis,

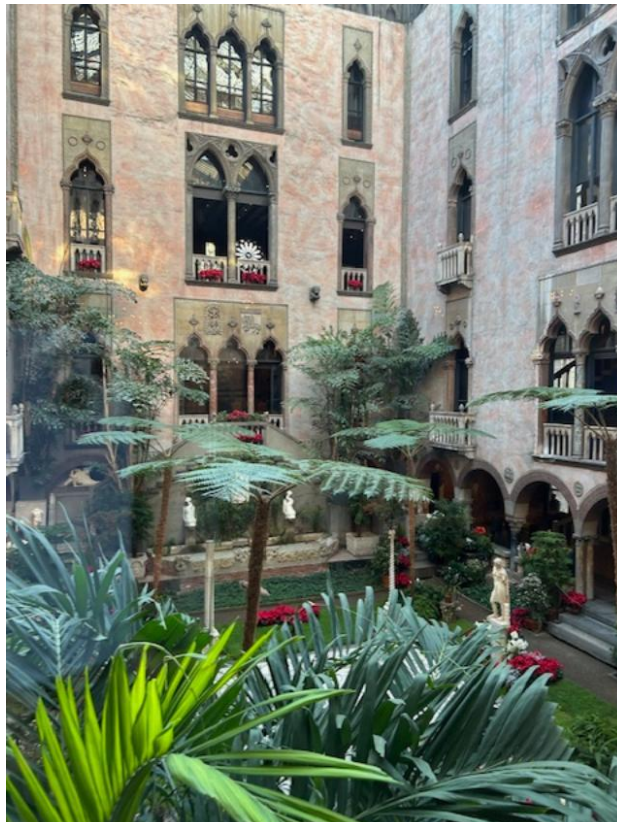
bostonians i propietaris del Palau Barbaro, i altres intel·lectuals convidats pels amfitrions, com Bernard Berenson, antic alumne de Harvard, i estudiós del Renaixement italià.

Poc després de la mort del seu marit l'any 1898, Isabella va continuar el projecte que tenien en comú, va comprar uns terrenys a la zona pantanosa de Fenway, i va encarregar el projecte de la seva futura llar a l'arquitecte Villard T. Sears.

L'edifici construït entre 1899 i 1901, i obert l'any 1903 per a gaudi del públic en general, constitueix un espai estètic inesperat i interessant en meitat de la ciutat de Boston, perquè reproduïx el Palazzo Barbaro, de Venècia, d'estil renaixentista, fixant especial atenció en el pati interior que també va adornar amb escultures clàssiques, una font i plantes diverses. manté tot l'esperit artístic de l'època en que Isabella el va fer edificar.

Isabella es va traslladar al nou bell edifici d'estil renaixentista, ocupant la quarta planta. amb la

idea de guarnir la mobles de qualitat, material divers que els diversos viatges com sota la assessor artístic ornar la seva llar, dels més mundials, Giotto, Francesca, Vermeer, Manet, Degas, etc., manuscrits, llibres, A l'interior del atmosfera íntima i il·luminació tènue de casa particular i Moltes obres d'art cartells explicatius. mig de l'edifici està plantes variades de

resta de la casa, amb el pintures i escultures i havia anat adquirint en per Europa. Així va ser direcció del seu Bernard Berenson, va amb mobles, pintures reconeguts mestres Fra Angelico, P. della Zurbaran, Durer, Rembrandt, Rubens, amb escultures, tapissos, etc.

El museu es respira una agradable, amb una per mantenir l'ambient no desvirtuar l'espai. no tenen rètuls ni hi ha El pati interior, al bell molt ben cuidat, amb contrastos de colors i

Associació wagneriana. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona

<http://www.associaciowagneriana.com> info@associaciowagneriana.com

proporciona una sensació de quietud i benestar impressionant.

Isabella va morir l'any 1924. En el seu llegat Isabella va fer constar expressament que cedia el museu per sempre per a l'educació i el gaudi del públic, proporcionava una donació important per a la seva restauració, i estipulava en el testament que no es pot canviar res de les galeries ni s'ha d'adquirir ni vendre cap article de la col·lecció. El llegat d'*Isabella Stewart Gardner*, la ciutat de Boston l'ha respectat en la seva totalitat i el museu actualment es conserva en perfecte estat com a centre artístic per a concerts exposicions i actes culturals, constituint una organització sense ànim de lucre.

Malauradament, el museu va ser objecte de robatori l'any 1990, on van desaparèixer tretze quadres, d'entre ells: *El Concert*, de Vermeer, un autorretrat de Rembrandt i *La tempesta en el mar de Galilea* del mateix artista, una obra de Manet, cinc dibuixos de Degas així com un vas metàl·lic xinès i un estendard napoleònic. Es diu que va ser el robatori més gran d'obres d'art de la història dels EEUU, valorat en uns 550 milions de dòlars i hores d'ara la descoberta del qual no ha estat resolta en la seva totalitat.

Vista del jardí interior del museu amb falgueres, ponseties, palmeres i esclatants amaryllis

